

— Изядохте ли рибата?

Генералътъ отвори изуменъ уста, но не можа да отговори.

Тогава тя продължи.

— Изяли сте я, изяли... знамъ — никой не ме обича мене, никой...

Но изведнажъ тя забеляза обстановката, въ която бѣ сложена, свещитѣ, цвѣтята, гоститѣ — Безмѣренъ ужасъ се изписа на нейното лице. Тя повдигна глава и се развика:

— Вѣнъ, вѣнъ, всички вѣнъ!...

Ала преди нѣкой да помръдне, тя изпустна нѣкакъвъ страшенъ хрипъ и главата ѝ отново падна върху възглавничката въ ковчега.

Братъ ѝ я хвана за ржката, после сложи огледалце предъ устнитѣ ѝ и, като го вдигна, каза съ особено глухъ гласъ:

— Свършено! Нѣма събуждане вече!

Тогава чакъ всички се размърдаха, взеха се кръстятъ, въздъхнаха си облекчено, сякашъ сами сж преминали завинаги страшния прагъ.